

France Bevk:

Mornar in morski vrag.

(Norveška pripovedka.)

ŽIVEL je mornar, ki je imel veliko srečo pri vsem, kar je delal. Nihče ni imel tako bogato naloženih ladij, nihče ni zaslužil toliko denarja. Kar stekal se je mornarju od vseh strani. In prav gotovo, da ni bilo nikogar, ki bi se bil upal na tako dolge vožnje kakor ta mornar. Kamor se je obrnil, povsodi je imel najlepše vreme. Pravili so celo, da mu je bilo treba le klobuk obrniti, pa je pihal veter v tisto smer, kot je on hotel.

Tako je vozil dolge dni in dolga leta polne ladje lesa celó do Kitajske in si je prislužil denarja ko peska. Nekoč je pa vozil po Severnem morju s polnimi jadri tako hitro, kakor da je ukradel ladjo z vsem, kar je bilo na nji. Ta namreč, ki je njega lovil, je vozil še hitreje. Bil je to morski vrag. Z njim je bil mornar nekoč napravil pogodbo — kakšno, si lahko mislite — ta pogodba pa je tisti dan in tisto uro potekla. Mornar je bil vsak hip pripravljen, da ga vrag dohiti in ponese.

Stopil je mornar iz svoje kajute na krov in se razgledal po vremenu. Nato je poklical ladijskega mizarja in še nekatere ljudi. Tem je ukazal, naj se takoj podajo v trebuh ladje in naj izvrtajo ondi dve luknji. Nato naj vzamejo iz shrambe sesaljke za vodo ter naj jih pritrdijo v obe luknji tako tesno, da bo stala voda visoko v cevéh.

Ljudje so se čudili. Povelje je bilo res nekoliko nenavadno, vendar so ga do pičice izvršili. Naredili so luknje in pritrdili sesaljke tako tesno nanje, da ni prišla niti kapljica vode v ladjo, a v sesaljkah je stala sedem čevljev visoko.

Jedva so vrgli po končarem delu treske in ivéri čez krov, ko jih je dohitel morski vrag v viharju in popadel mornarja za vrat. »Čakaj, starec, ne tišči me tako,« je dejal mornar in se začel braniti pred kremplji, ki so ga tiščali. »Ali se nisi v svoji pogodbi obvezal, da boš obvaroval mojo ladjo v suhoti in ne bo niti kapljica vode prišla vanjo?« je vpraševal vraga. »Ti si mi pravi! Le oglej si sesaljke! Voda stoji sedem čevljev visoko v cevéh. Izčrpaj mi vodo, vrag, izčrpaj mi vodo, da je niti kapljice več v sesaljkah ne bo, nato me vzemi in obdrži toliko časa, kot hočeš!«

Vrag je bil neumen dovolj, da se je dal potegniti za nos. Črpal je vodo in črpal iz sesaljk, da mu je znoj tekkel v potokih po hrbtu. Toliko ga je bilo, da bi bil lahko gonil mlinske kamne tri, toda vrag ni vedel, da črpa skozi sesaljke morje, ki je znova teklo v morje in da tega konca biti ni moglo. Končno se je vrag upehal, da ni mogel nič več, zato jo je popihal domov k svoji stari materi Vragolji, da se spočije. Mornarja pa je pustil odslej v miru, še danes vozi po morju, kamor se mu zljubi in obrača veter po svoji volji prav tako kot svoj klobuk.

